# ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (ôsma komora)

z 8. októbra 2008 *

Vo veci T-51/07,

**Agrar-Invest-Tatschl GmbH,** so sídlom v St. Andrä im Lavanttal (Rakúsko), v zastúpení: U. Schrömbges a O. Wenzlaff, advokáti,

žalobkyňa,

proti

**Komisii Európskych spoločenstiev,** v zastúpení: A. Alcover San Pedro a S. Schønberg, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci B. Wägenbaur, advokát,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na čiastočné zrušenie rozhodnutia Komisie K(2006) 5789 v konečnom znení zo 4. decembra 2006,

* Jazyk konania: nemčina.

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (ôsma komora),

v zložení: predsedníčka komory M. E. Martins Ribeiro, sudcovia N. Wahl a A. Dittrich (spravodajca),

tajomník: K. Andová, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 2. apríla 2008,

vyhlásil tento

**Rozsudok**

1 Žalobkyňa napáda rozhodnutie Komisie K(2006) 5789 v konečnom znení zo 4. decembra 2006 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), adresované Rakúskej republike v rozsahu, v akom v ňom Komisia na jednej strane uvádza, že je potrebné vykonať dodatočné zapísanie dovozného cla v sume 110 937,60 eura dlžného žalobkyňou, Agrar-Invest-Tatschl GmbH, za dovoz cukru pochádzajúceho z Chorvátska, a na druhej strane, že odpustenie tohto cla nie je odôvodnené.

## Právny rámec

2 Článok 220 ods. 2 písm. b) nariadenia Rady (EHS) č. 2913/92 z 12. októbra 1992, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva (Ú. v ES L 302, s. 1; Mim. vyd. 02/004, s. 307, ďalej len „CKS“), zmeneného a doplneného nariadením (ES) č. 2700/2000 Európskeho parlamentu a Rady zo 16. novembra 2000 (Ú. v. ES L 311, s. 17; Mim. vyd. 02/010, s. 239) stanovuje:

„S výnimkou prípadov uvedených v článku 217, odsek 1, druhý a tretí pododsek sa dodatočné zapísanie do účtovnej evidencie nevykoná, pokiaľ:

a) …

b) výška cla zákonne dlhovaná sa nezapísala do účtov ako výsledok chyby na strane colných orgánov, ktorú nemohla celkom zistiť osoba zodpovedná za zaplatenie, pričom táto osoba konala v dobrej viere a rešpektovala všetky ustanovenia uvedené v platných právnych predpisoch ohľadom colných deklarácií.

Ak sa stanoví preferenčné postavenie tovaru na základe systému spolupráce medzi správami zahŕňajúcimi orgány alebo orgány tretej krajiny, vydanie osvedčenia týmito orgánmi alebo orgánmi, ak by sa ukázalo ako nesprávne, znamená chybu, ktorá sa nemohla celkom zistiť v zmysle prvého pododseku.

Vydanie nesprávneho osvedčenia neznamená chybu, ak sa toto osvedčenie zakladá na nesprávnom zaúčtovaní faktov poskytnutých vývozcom, okrem prípadov, keď je zrejmé, že vydávajúce orgány alebo orgány si uvedomovali alebo si mali uvedomiť, že tovar nespĺňa podmienky uvedené na oprávnenie preferenčného zaobchádzania.

Zodpovedná osoba môže prehlásiť dobrú vieru, ak dokáže preukázať, že počas obdobia, keď sa konali príslušné obchodné operácie, venovala náležitú starostlivosť na zabezpečenie splnenia všetkých podmienok na preferenčné zaobchádzanie.

Zodpovedná osoba nesmie prehlasovať dobrú vieru, ak Európska komisia vydala varovanie v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev*, v ktorom sa uvádzalo, že existujú dôvody na pochybnosti týkajúce sa správneho používania preferenčného systému prijímateľskou krajinou.“

3 Článok 239 CKS je formulovaný takto:

„1. Dovozné clo alebo vývozné clo môže byť vrátené alebo odpustené aj v iných prípadoch, než sú uvedené v článkoch 236, 237 a 238:

— ak bude stanovené v súlade s postupom výboru,

— ak vyplýva z okolností, ktoré nie je možné považovať za podvodné konanie alebo hrubú nedbanlivosť dotknutej osoby. Prípady, kedy je možné toto ustanovenie uplatniť, a postupy na ich uplatnenie sa stanovia v súlade s postupom výboru. Vrátenie alebo odpustenie môže podliehať zvláštnym podmienkam.

2. Clo môže byť vrátené alebo odpustené z dôvodov uvedených v odseku 1 na základe žiadosti podanej príslušnému colnému úradu do 12 mesiacov odo dňa, kedy bola suma cla dlžníkovi oznámená.“

**Skutkový stav**

4 Žalobkyňa je rakúskou spoločnosťou, ktorá sa špecializuje na obchodovanie s poľnohospodárskymi výrobkami. Medzi 20. septembrom 2001 a 8. augustom 2002 vykonala 76 dovozných operácií týkajúcich sa dovozu cukru pochádzajúceho z Chorvátska. Operácií číslo 1 až 67 sa táto žaloba netýka. Spor sa týka iba dodatočného zapísania dovozného cla pri deviatich dovozných operáciách číslo 68 až 76 (ďalej len „sporné dovozy“), ako aj odpustenia cla, ktoré by sa na ne mohlo vzťahovať. K týmto dovozom došlo medzi 1. júlom a 8. augustom 2002.

5 Sporné dovozy boli vykonané na základe „Dočasnej dohody o obchode a záležitostiach týkajúcich sa obchodu medzi Európskym spoločenstvom na jednej strane a Chorvátskou republikou na strane druhej“ (Ú. v. ES L 330, 2001, s. 3; Mim. vyd. 11/039, s. 129, ďalej len „dočasná dohoda“). Táto dohoda stanovuje najmä preferenčné zaobchádzanie

s cukrom pochádzajúcim z Chorvátska, pokiaľ chorvátske orgány vydajú sprievodné osvedčenie pre tovar EUR.1 (ďalej len „osvedčenie EUR.1“), ktoré musí byť predložené colným orgánom krajiny dovozu.

6 Európsky úrad pre boj proti podvodom (OLAF) informoval 2. apríla 2002 Komisiu, že preferenčných dovozov cukru pochádzajúceho z niektorých krajín západného Balkánu sa týkajú podozrenia o používaní falošných sprievodných osvedčení.

7 Prostredníctvom „oznámenia dovozcom“ (Ú. v. ES C 152, 2002, s. 14) Komisia 26. júna 2002 oznámila, že existovali dôvodné pochybnosti týkajúce sa správneho používania preferenčného systému priznaného cukru pochádzajúceho najmä z Chorvátska. Komisia tiež uviedla, že preferenčné dovozy cukru pochádzajúceho z Chorvátska a krajín Balkánu značne narástli, hoci predmetné krajiny ešte nedávno čelili deficitu produkcie cukru. Komisia teda vyzývala podnikateľské subjekty Spoločenstva, aby vynaložili všetku náležitú opatrnosť, keďže uvedenie predmetných tovarov do voľného obehu môže zakladať vznik colného dlhu a predstavovať podvod poškodzujúci finančné záujmy Spoločenstva.

8 Ku všetkým sporným dovozom došlo po uverejnení tohto oznámenia v úradnom vestníku.

9 Na žiadosť rakúskej colnej správy chorvátske colné orgány medzi 23. júlom 2002 a 16. septembrom 2003 vykonali následné overovanie osvedčení EUR.1 predložených žalobkyňou pri sporných dovozoch, ako je uvedené v článku 32 protokolu č. 4 dočasnej dohody.

10 Po výsledku tohto overovania chorvátska colná správa 18. februára 2003 potvrdila pôvodnosť a presnosť osvedčení EUR.1 vydaných pre sporné dovozy č. 68 až 72 a 16. septembra 2003 pre sporné dovozy č. 73 až 76.

11 Po uverejnení oznámenia dovozcom OLAF v Grécku analyzoval cukor s údajne chorvátskym pôvodom a zistil, že sa skladal zo zmesi cukru z cukrovej repy a cukru z cukrovej trstiny, čo vylučovalo akýkoľvek chorvátsky pôvod. OLAF 28. októbra 2002 o tomto informoval členské štáty.

12 V júni 2003 OLAF viedol vyšetrovanie u chorvátskeho výrobcu cukru IPK Tvornica Šećera Osijek d.o.o. a konštatoval, že tento podnik, od ktorého žalobkyňa nakúpila cukor, používal pre svoju výrobu tiež dovezený cukor z cukrovej trstiny bez toho, aby bolo možné rozlíšiť rozličné masy cukru jednu od druhej.

13 Chorvátske orgány teda zrušili všetky osvedčenia EUR.1 vystavené medzi 14. septembrom 2001 a 17. septembrom 2002. Rakúske orgány informovali dotknutých dovozcov o zrušení osvedčení 30. júna 2004.

14 V nadväznosti na toto zrušenie príslušný rakúsky colný orgán zaslal 9. augusta 2004 žalobkyni oznámenie o dodatočnom vymáhaní cla týkajúce sa sumy 916 807,21 eura.

15 Žalobkyňa podala proti tomuto rozhodnutiu na príslušnom rakúskom súde odvolanie a žiadala podľa článku 220 ods. 2 písm. b) CKS nevykonanie dodatočného zapísania sumy cla, ktorej sa týkalo oznámenie o vymáhaní, do účtovnej evidencie a subsidiárne jeho odpustenie na základe článku 239 CKS.

16 Listom z 1. júna 2005 Rakúska republika podľa vyššie uvedených článkov žiadala Komisiu o rozhodnutie, či v prípade žalobkyne bolo dôvodné upustiť od vykonania dodatočného zapísania sumy dovozného cla do účtovnej evidencie a subsidiárne rozhodnúť, či odpustenie cla bolo dôvodné.

17 V napadnutom rozhodnutí Komisia uviedla, že je potrebné upustiť od dodatočného zapísania cla do účtovnej evidencie pri dovozoch č. 1 až 67, ale odmietla toto nezapísanie, ako aj priznanie oslobodenia, pri sporných dovozoch, teda pre celkovú sumu 110 937,60 eura.

18 Komisia v podstate uvádzala, že príslušné chorvátske orgány vedeli, alebo prinajmenšom mali vedieť, že tovary nespĺňajú podmienky požadované na to, aby sa na nich vzťahoval preferenčný režim stanovený dočasnou dohodou, a že sa teda dopustili chyby v zmysle článku 220 ods. 2 písm. b) CKS. Keďže však oznámenie dovozcom bolo uverejnené 26. júna 2002, žalobkyňa sa podľa Komisie nemohla dovolávať svojej dobrej viery, pokiaľ ide o dovozy vykonané po tomto dátume. Skutočnosť, že chorvátske orgány potvrdili platnosť niektorých osvedčení EUR.1 po uverejnení oznámenia, nie je v tejto súvislosti relevantná. Žalobkyňa totiž v momente, keď vykonávala sporné dovozy, podľa Komisie vedela o nebezpečenstvách, ktorým sa vystavovala, a potvrdenie platnosti predmetných osvedčení jej nemohlo dodatočne poskytnúť legitímnu dôveru, lebo inak by hrozilo popretie akéhokoľvek zmyslu článku 220 ods. 2 písm. b) piateho pododseku CKS.

**Konanie a návrhy účastníkov konania**

19 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 22. februára 2007 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

20 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (ôsma komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania.

21 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté na pojednávaní 2. apríla 2008.

22 Žalobkyňa navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil článok 1 ods. 2 a článok 1 ods. 3 napadnutého rozhodnutia,

— uložil Komisii rozhodnúť, že nie je potrebné vykonať dodatočné zapísanie dovozného cla v sume 110 937,60 eura zo sporných dovozov do účtovnej evidencie,

— subsidiárne ako druhý návrh, uložil Komisii rozhodnúť, že je potrebné odpustiť dovozné clo v sume 110 937,60 eura zo sporných dovozov.

23 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

**Právny stav**

24 Na podporu svojej žaloby sa žalobkyňa v podstate dovoláva porušenia článku 220 ods. 2 písm. b) CKS a článku 239 CKS napadnutým rozhodnutím, v rozsahu, v akom Komisia odmietla nezapísanie dovozného cla týkajúceho sa sporných dovozov do účtovnej evidencie a/alebo odpustenie tohto cla.

*O prípustnosti druhého a tretieho žalobného návrhu*

Tvrdenia účastníkov konania

25 Komisia bez toho, aby formálne vzniesla námietku neprípustnosti, poznamenáva, že súdu Spoločenstva v rámci jeho preskúmavania zákonnosti neprislúcha ukladať orgánom alebo inštitúciám Spoločenstva príkazy, alebo ich nahrádzať. V dôsledku toho sú druhý a tretí žalobný návrh, ktoré smerujú k zaviazaniu Komisie konať určitým spôsobom, neprípustné.

26 Na pojednávaní však žalobkyňa zopakovala svoje návrhy zdôrazňujúc, že v prejednávanej veci Komisia nedisponovala diskrečnou právomocou a že preto neexistoval

žiadny dôvod, ktorý by bránil tomu, aby Súd prvého stupňa, po tom čo už raz bola konštatovaná nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, uložil Komisii prijať rozhodnutie v súlade s jej návrhmi.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

27 Podľa ustálenej judikatúry Súd prvého stupňa nie je príslušný na ukladanie príkazov inštitúciám Spoločenstva (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 9. júna 1983, Verzyck/Komisia, 225/82, Zb. s. 1991, bod 19; uznesenie Súdu prvého stupňa z 12. novembra 1996, SDDDA/Komisia, T-47/96, Zb. s. II-1559, bod 45). Podľa článku 231 ES má Súd prvého stupňa výlučne možnosť zrušiť napadnutý akt. Príslušnej inštitúcii následne za uplatnenia článku 233 ES prislúcha prijať opatrenia, ktoré so sebou prináša vykonanie rozsudku Súdu prvého stupňa (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa z 24. januára 1995, Ladbroke/Komisia, T-74/92, Zb. s. II-115, bod 75, a z 9. septembra 1999, UPS Europe/Komisia, T-127/98, Zb. s. II-2633, bod 50).

28 Pokiaľ ide o argument založený na absencii diskrečnej právomoci Komisie, je potrebné dodať, že toto obmedzenie preskúmania zákonnosti sa uplatňuje vo všetkých oblastiach sporov, ktoré môže Súd prvého stupňa prejednávať (rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. júla 2001, Mattila/Rada a Komisia, T-204/99, Zb. s. II-2265, bod 26, potvrdený rozsudkom Súdneho dvora z 22. januára 2004, Mattila/Rada a Komisia, C-353/01 P, Zb. s. I-1073, bod 15).

29 Preto sú druhý a tretí žalobný návrh neprípustné.

*O dodatočnom zapísaní dovozného cla do účtovnej evidencie*

Tvrdenia účastníkov konania

30 Žalobkyňa uvádza, že podľa článku 220 ods. 2 písm. b) CKS sa dodatočné zapísanie do účtovnej evidencie nevykoná, ak sa po prvé suma cla dlžná podľa zákona nezapísala do účtovných dokladov v dôsledku chyby na strane samotných colných orgánov, po druhé túto chybu osoba zodpovedná za zaplatenie cla nemohla zistiť, pričom na svojej strane konala v dobrej viere, po tretie boli dodržané všetky ustanovenia vyplývajúce z platných právnych predpisov týkajúcich sa colného vyhlásenia.

31 V prejednávanej veci je relevantnou otázkou otázka, či uverejnenie oznámenia dovozcom v úradnom vestníku 26. júna 2002 vyvrátilo dobrú vieru žalobkyne v pôvodnosť a presnosť osvedčení EUR.1 predložených pri sporných dovozoch.

32 Podľa žalobkyne Komisia nezohľadnila, že rakúske colné orgány až po uverejnení oznámenia dovozcom a z dôvodu tohto oznámenia adresovali svojim chorvátskym kolegom žiadosti o overenie všetkých osvedčení EUR.1 predložených pri sporných dovozoch.

33 V dôsledku toho dobrá viera žalobkyne sa netýkala pôvodnosti a presnosti osvedčení EUR.1 vystavených pre sporné dovozy. Dobrá viera týkajúca sa týchto údajov bola vyvrátená oznámením dovozcom. Naopak, táto dobrá viera nebola

vyvrátená, pokiaľ ide o následné potvrdenie osvedčení EUR.1 v nadväznosti na overovanie vykonané chorvátskou colnou správou, ktoré bolo začaté práve z dôvodu oznámenia dovozcom.

34 Článok 220 ods. 2 písm. b) posledný pododsek CKS totiž nevylučuje dobrú vieru osoby zodpovednej za zaplatenie cla v celom jej rozsahu všeobecným spôsobom, ale výlučne pokiaľ ide o pôvodnosť a presnosť pôvodných dôkazov predložených pri dovoze tovarov podliehajúcich preferenčnému režimu.

35 Podľa žalobkyne, pokiaľ podnikateľský subjekt prijme dodatočné opatrenia na zabezpečenie pôvodnosti a presnosti osvedčenia na preferenčné účely, a pokiaľ tieto opatrenia majú za účinok to, že osvedčenie je pôvodné a presné čo do obsahu, jeho dobrá viera je znovunastolená. Táto dobrá viera sa netýka samotného osvedčenia na preferenčné účely, ktoré bolo predložené pôvodne, ale tohto osvedčenia v spojení s následným potvrdením jeho platnosti a presnosti prostredníctvom overovania uvádzajúceho, že podmienky vydania pôvodného osvedčenia boli splnené.

36 V tejto súvislosti žalobkyňa odkazuje tiež na znenie oznámenia dovozcom, ktoré vyzývalo podnikateľské subjekty Spoločenstva na „vynaloženie všetkej náležitej opatrnosti“. Komisia tak uviedla, že pôvodné osvedčenia na preferenčné účely už nie sú platné a že od podnikateľských subjektov očakáva, že prijmú dodatočné opatrenia na zabezpečenie ich platnosti a presnosti.

37 Preto po potvrdení pôvodnosti a presnosti osvedčení na preferenčné účely chorvátskou colnou správou bola dobrá viera podnikateľských subjektov týkajúca sa ich pôvodnosti a presnosti znovunastolená.

38 Vo svojej replike žalobkyňa upresňuje, že hoci by z dôvodu uverejnenia oznámenia nebola skutočne v čase sporných dovozov dobromyseľná, je to následné overenie, ktorého pozitívny výsledok jej umožnil znovunastoliť jej dobrú vieru, čo je v prejednávanej veci relevantné.

39 Komisia popiera tvrdenia žalobkyne.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

40 Podľa článku 220 ods. 2 písm. b) CKS sa dodatočné zapísanie cla vyplývajúceho z colného dlhu do účtovnej evidencie nevykoná, ak sú kumulatívne splnené nasledovné podmienky (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 22. júna 2006, Conseil général de la Vienne, C-419/04, Zb. s. I-5645, bod 38 a tam citovanú judikatúru):

— suma cla dlžná podľa zákona sa nezapísala do účtovných dokladov v dôsledku chyby na strane colných orgánov,

— túto chybu osoba zodpovedná za zaplatenie cla nemohla zistiť,

— osoba zodpovedná za zaplatenie cla konala v dobrej viere,

— všetky ustanovenia vyplývajúce z platných právnych predpisov týkajúcich sa colného vyhlásenia boli dodržané.

41 V prejednávanej veci sa účastníci rozchádzajú v podmienke dobrej viery žalobkyne. Mohlo by byť vylúčené, že táto podmienka je splnená z dôvodu právneho účinku oznámenia dovozcom.

42 V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že znenie článku 220 ods. 2 písm. b) piateho pododseku CKS je jasné a jednoznačné. Stanovuje, že osoba zodpovedná za zaplatenie cla sa nemôže dovolávať dobrej viery, ak Komisia uverejnila v úradnom vestníku oznámenie dovozcom signalizujúce dôvodné pochybnosti, a nestanovuje možnosť osoby zodpovednej za zaplatenie cla preukázať svoju dobrú vieru prijatím dodatočných opatrení s cieľom ubezpečiť sa o pôvodnosti a presnosti osvedčení na preferenčné účely. Toto znenie bolo do CKS zavedené nariadením č. 2700/2000, ktorého odôvodnenie č. 11 znie takto:

„Osoba zodpovedná za platbu môže prehlásiť svoju dobrú vieru, ak môže preukázať, že venovala náležitú starostlivosť, okrem prípadov, keď sa v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev* uverejnilo upozornenie uvádzajúce, že sú dôvody na pochybnosti.“

43 Navyše, ako to poznamenáva Komisia, absolútne vylúčenie dobrej viery v prípade uverejnenia oznámenia dovozcom zabezpečuje vysokú mieru právnej istoty.

44 Je nutné konštatovať, že oznámenie dovozcom neobsahuje v danom prípade žiadny odkaz na článok 220 ods. 2 písm. b) piaty pododsek CKS a že pokiaľ ide o jeho právne dôsledky, nie je veľmi explicitné. Neupresňuje najmä, že jeho uverejnenie má pre dovozcov za následok nemožnosť dovolávať sa svojej dobrej viery. Po uvedení toho, že existujú dôvodné pochybnosti týkajúce sa správneho uplatňovania preferenčného režimu priznaného cukru pochádzajúceho z Chorvátska, Komisia konštatuje iba to, že „podnikateľské subjekty Spoločenstva… sa vyzývajú, aby vynaložili všetku náležitú opatrnosť".

45 Na pojednávaní Komisia pripustila, že nemôže byť vylúčené, aby za mimoriadnych okolností mohla zmierniť svoje stanovisko týkajúce sa absolútneho účinku oznámenia dovozcom v prípade, ak by podnikateľský subjekt uplatňoval, že v nadväznosti na uverejnenie takéhoto oznámenia, ale pred dovozom, pristúpil k opatreniam na dodatočné overenie potvrdzujúce pôvod tovaru.

46 Napriek tomu nie je potrebné skúmať, či a za akých okolností je takáto výnimka možná, pretože v každom prípade žalobkyňa nekonala v prejednávanej veci v dobrej viere.

47 Vo svojej replike žalobkyňa výslovne uznáva, že v momente sporných dovozov nekonala v dobrej viere z dôvodu oznámenia dovozcom. Uvádza však, že jej dobrá viera bola „znovunastolená" následným potvrdením pôvodnosti a presnosti osvedčení EUR.1 v nadväznosti na postup overovania vykonávaného chorvátskou colnou správou. Článok 220 ods. 2 písm. b) štvrtý pododsek CKS stanovuje, že osoba zodpovedná za zaplatenie cla sa môže dovolávať svojej dobrej viery, iba ak „dokáže preukázať, že počas obdobia, keď sa konali príslušné obchodné operácie, venovala náležitú starostlivosť na zabezpečenie splnenia všetkých podmienok na preferenčné zaobchádzanie". Z tohto ustanovenia vyplýva, že osoba zodpovedná za zaplatenie cla musí v období, keď sa konali príslušné obchodné operácie, konať v dobrej viere. Preto dátum rozhodujúci pre zohľadnenie dobrej viery osoby zodpovednej za zaplatenie cla je dátum dovozu.

48 Vo svojich písomných podaniach však žalobkyňa neuviedla žiadne vysvetlenie týkajúce sa krokov, ktoré podnikla pred, alebo najneskôr aspoň k dátumu každého sporného dovozu, s cieľom ubezpečiť sa v zmysle článku 220 ods. 2 písm. b) štvrtého pododseku CKS o tom, že — napriek uverejneniu oznámenia dovozcom — boli splnené všetky podmienky na preferenčné zaobchádzanie s tovarom.

49 Naopak tvrdiac, že jej dobrá viera bola „znovunastolená“ následnými overovaniami, žalobkyňa nepriamo potvrdzuje, že až do momentu, keď tieto následné overovania potvrdili pôvodnosť a presnosť osvedčení EUR.1 vydaných pre sporné dovozy, teda niekoľko mesiacov po tom, čo k týmto dovozom došlo, žalobkyňa nekonala v dobrej viere.

50 V rozsahu, v akom žalobkyňa uvádza, že pokiaľ ide o jej dobrú vieru v pôvodnosť a presnosť osvedčení EUR.1 týkajúcich sa sporných dovozov, je to postup následného overovania a nie postup pôvodného dovozu, čo je rozhodujúce, pretože jeho pozitívny výsledok umožnil „znovunastoliť“ jej dobrú vieru, postačuje konštatovať, že toto tvrdenie nemá žiadny základ v článku 220 ods. 2 písm. b) CKS.

51 Dokonca za predpokladu, že žalobkyňa konala v dobrej viere, pokiaľ ide o výsledok následného overovania, skutočnosťou zostáva, že „počas obdobia, keď sa konali príslušné obchodné operácie“, nekonala v dobrej viere. Žalobkyňa sa teda nemôže dovolávať toho, že jej dobrá viera bola akýmkoľvek spôsobom nastolená retroaktívne z dôvodu udalostí, ktoré nasledovali po predmetných dovozoch. Pojem dobrej viery „v pôvodnosť a presnosť preferenčných osvedčení overovaných a potvrdených následne“ nemá v podstate zmysel.

52 V dôsledku toho musí byť návrh na zrušenie článku 1 ods. 2 napadnutého rozhodnutia zamietnutý.

*O odmietnutí udeliť oslobodenie od dovozného cla*

Tvrdenia účastníkov konania

53 Pokiaľ ide o odmietnutie udeliť dodatočné oslobodenie od dovozného cla podľa článku 239 CKS, žalobkyňa vo svojej žalobe a výlučne v rámci svojho tretieho žalobného návrhu odkazuje na „vyššie uvedené vysvetlenia“ bez toho, aby uviedla podrobnejšie upresnenia.

54 Komisia poznamenáva, že podmienky udelenia oslobodenia od dovozného cla uvedené v článku 239 CKS sa odlišujú od podmienok, ktoré sú uvedené v článku 220 ods. 2 písm. b) CKS. Namiesto toho, aby preukázala, že v prejednávanej veci boli splnené podmienky článku 239 CKS, žalobkyňa len celkovo a bez bližšieho upresnenia odkazuje na svoje vyjadrenia týkajúce sa článku 220 ods. 2 písm. b) CKS. Je teda sporné, či je jej žaloba v tomto bode v súlade s požiadavkami článku 44 ods. 1 písm. c) Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa. V každom prípade odôvodnenie žalobkyne nie je presvedčivé, čo postačuje na to, aby žalobný návrh nebol prijatý, keďže článok 220 ods. 2 a článok 239 CKS sú dve odlišné ustanovenia, ktorých podmienky uplatnenia sú rovnako rozdielne.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

55 Na úvod je potrebné poznamenať, že argumenty, ktorých by bolo možné sa dovolávať na podporu tretieho žalobného návrhu, ktorého neprípustnosť bola konštatovaná, sú

rovnako relevantné v rámci prvého žalobného návrhu, v rozsahu, v akom sa týka zrušenia článku 1 ods. 3 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého odpustenie dovozného cla na základe článku 239 CKS nie je v prejednávanej veci dôvodné.

56 Je však nutné konštatovať, že žalobkyňa neodôvodňuje svoj návrh. Vo svojej žalobe sa obmedzuje na odkaz na vysvetlenia týkajúce sa článku 220 ods. 2 písm. b) CKS. V replike žalobkyňa tiež neprehlbuje svoje pripomienky k tomuto bodu. Na pojednávaní žalobkyňa uviedla, že k colnej kontrole došlo pri každom dovoze. Tvrdila, že pri tejto príležitosti boli odobraté vzorky a boli zaslané rakúskemu orgánu na technické overovanie. Podľa žalobkyne tento orgán konštatoval, že išlo o 100 % cukor z cukrovej repy, potvrdzujúc tým chorvátsky pôvod cukru.

57 V súlade s ustanoveniami článku 48 ods. 1 rokovacieho poriadku však tieto návrhy na vykonanie dokazovania neboli zohľadnené. Hoci účastníci konania môžu podľa tohto ustanovenia navrhnúť vykonanie dôkazov na podporu svojich tvrdení v replike a duplike, Súd prvého stupňa pripustí podanie návrhu na dokazovanie neskôr než v duplike iba za mimoriadnych okolností, a to ak autor návrhu nemohol pred ukončením písomnej časti konania disponovať predmetnými dôkazmi, alebo ak oneskorené vyjadrenia protistrany odôvodňujú, aby bol spis doplnený s cieľom zabezpečiť zásadu kontradiktórnosti (rozsudok Súdu prvého stupňa z 21. apríla 2004, M/Súdny dvor, T-172/01, Zb. s. II-1075, bod 44). V každom prípade, článok 48 ods. 1 rokovacieho poriadku stanovuje, že účastníci konania musia odôvodniť svoje omeškanie s predložením svojich návrhov na dokazovanie. Hoci žalobkyňa na pojednávaní pripustila, že týchto okolností sa v písomnej časti konania nedovolávala, nepredložila žiadne odôvodnenie týkajúce sa tohto omeškania. V dôsledku toho tieto návrhy na dokazovanie nemôžu byť zohľadnené.

58 Pokiaľ ide o odkaz na vysvetlenia týkajúce sa článku 220 ods. 2 písm. b) CKS uvedený v žalobe, je potrebné poznamenať, že hoci je pravda, že toto ustanovenie sleduje rovnaký cieľ ako článok 239 CKS, obe ustanovenia sa nezhodujú. Prvý uvedený článok má totiž užší cieľ než druhý uvedený článok, keďže smeruje iba k ochrane legitímnej dôvery osoby zodpovednej za zaplatenie cla, pokiaľ ide o opodstatnenosť súhrnu údajov relevantných pri rozhodnutí, či je potrebné vykonať dodatočné zapísanie

cla do účtovnej evidencie, alebo nie. Naopak, článok 239 CKS predstavuje všeobecné ustanovenie o spravodlivom zaobchádzaní (pozri v tomto zmysle, pokiaľ ide o ekvivalentné ustanovenia účinné v tom čase, rozsudok Súdneho dvora zo 14. mája 1996, Faroe Seafood a i., C-153/94 a C-204/94, Zb. s. I-2465, bod 87, rozsudok Súdu prvého stupňa z 19. februára 1998, Eyckeler & Malt/Komisia, T-42/96, Zb. s. II-401, body 136 až 139).

59 Preto sú článok 220 ods. 2 písm. b) CKS a článok 239 CKS dvomi ustanoveniami, ktorých kritériá uplatnenia sú odlišné. Za týchto okolností sa podľa článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku žalobkyňa nemôže obmedziť na odkaz na vyjadrenia týkajúce sa článku 220 ods. 2 písm. b) CKS s cieľom odôvodniť svoje návrhy týkajúce sa článku 239 CKS.

60 Z toho vyplýva, že návrh na zrušenie článku 1 ods. 3 napadnutého rozhodnutia musí byť zamietnutý ako neprípustný.

61 Keďže žiadnemu žalobnému návrhu nebolo vyhovené, žaloba musí byť zamietnutá v celom jej rozsahu.

**O trovách**

62 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže

žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania v súlade s návrhom Komisie.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (ôsma komora)

rozhodol a vyhlásil:

**1. Žaloba sa zamieta.**

**2. Agrar-Invest-Tatschl GmbH je povinná nahradiť trovy konania.**

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 8. októbra 2008.

Tajomník Predsedníčka komory

E. Coulon M. E. Martins Ribeiro